Download from:aghalibrary.cm

هينداري او چيني

شعري ټولګه

اجمل اند

WWW.SAMSOOR.COM

د کتاب چاپ ټوله حقوق د خپروونکي او دانلائن حق ئې يوا ځي د سمسور پاڼي سره محفوظ دي

اې عشقه نامراد

اند خمارګېر کړم او خدايزده زما په سرو سترګوکې يې څه ولوستل چې د سندروزولنې يې راتر غاړې کړې.

ښايي پوهيده ، چې زه په دې شپو ورځوکې دخپل تېر عمر په تر ټولوډراماتيکو شيبو کې ووند کوم او ښايي پوهيده ، چې ميني خپلې وريښميني منګولې زما په مرۍ خنبې کړې دي، ښايي پوهيده ، چې شپه او ورځ د يو چادسترګو په کتاب کې دابدي افسانو کرښې لولم او بلاخره ښايي پوهېده چې ټوله نړۍ راته دمات کنډولي په شان تشه او پو چه ښکاري......... خو يوازې (شعر) داتروحي راټيټ او ترالهامه لوړ ترنګ مې په رګ رګ کې غزوني کوي او ډېر ځله يې ديو چاتورو سترګوته ديوازينۍ ډالۍ په شان وړاندې کوم، دميني هره شيبه يو شعر راياوي ، ياخپل يادخوشال يادحميد يادرحمان يادکاروان او يا هم داجمل اند.

په همدې ورځوشپو کې (شعر) خپلې ټولې نيمګړتياوې راڅخه پټوي او خپلې ټولې ښيګڼې په سترګورانباسي او کيداى شي له همدې امله مې دکره کتنې وريښمينه تله په لاس نه راځي او اجمل اند په همداسې شيبو کې خپله دريمه شعري مجموعه (هينداري او چيني) زماتر مخې ايښې ده.

که اجمل ګټه وکړه ماهم تاوان نه دی کړی ځکه دشعرپه اړه ترټولو منطقي ځيړنه دهغه عاطفي څېړنه ده او داسې څېړنه دمغزونه ، بلکې دزړه کاردی او زړه هم هغه زړه چې دمينې دپيريانو قصيده يې پخه کړې وي.

نوې اروا پوهنه دانسان دلاشعور (ناخوداګاه) په سمڅوکې په لټون ، لټون سترې شوه خو لږڅه يې په لاس ورغلل او دټولې شلمې پيړۍ په اوږدو کې يې ايله همدومره معلوم کړل چې دانسان تر ښکاره عقل (شعور) ورهاخوادغريزي اړيکو ، ارثي ليږدونو ، عواطفو ، پټوتمايلاتو اويو شمير احساساتو يوه پټه مجموعه داسې پرته ده لکه ترخاورولاندې دزروخزانه.

داخبره چې مطرح شوه نړيوال ادبيات او ادبي څېړونکې ورپورې ونښتل او دايې ورپسې پيوند کړه چې ترټولو عاطفي انعکاس هماغه دی چې دناخوداګاه ساحې ته ورننږدې وي. همدلته و ، چې شعراو موسيقي په لومړي سرکې ودرېدل او دنګه هنريت سينه يې وډبوله.

دهمدې نوې تيورۍ له مخې)اسماني ګويته(ته حق ورکړ شو چې هلن تر زرګونو کلونو وروسته بوځل بيا ووندۍ کړی او د (فاوست) ترپالنګه يې راورسوي، اوپرايې ناظمانو ته حق ورکړل شو

چې ځمکې ته دادم (ع) دراکوزېدو کیسه څوډوله تمثیل کړي او (میو) چې سپینها و فلیا لاهم دسنید په څپو کې سرګردانه لېده چاپې دشعر په اوربدو تعجب ونه کړ بلکې دهغه له دې شعر څخه يې خوند واخیست چې:

پرتورو او ارامو څپو باندې چې دستورو دوېدیدو ځایدی
سپینه او فلینادزړه سو سن په شان تاویږي راتاویږي او ځي.

عشق هغه ځواک دی چې دانسان وېده ناخوداګاه راویښوي دهغې تورې سمڅې دزلزلې په شان لړزوي او هلته پټ شوي عواطف او احساسات بهر ته راباسی ، که همدا عواطف او احساسات په خوږه وبه او اهنګینو کلماتو تصویراوتمثیل شي شهکاره شاعري ده ، خو که پټ پاتې شول انسان یا ملنګ یا لیونی شي څکه ټول اتش فشان يې په ځان کې خښ کړی وي.
عشق دخدای (ج) دپېوندلو برهان دی او شعردهمدې برهان غږ شعر له زړه پاڅېږي او پر زړه کیني او زړه دعشق کوردی څکه خو عشق او شعردیوې زرینې سکې دوه مخونه دي ، او که څوک يې نه مني داند دا غزل دې ولولي:

په مستو ټپو لمانځم د صنم غوندې جانان
اوس هم په زړه کې پالم د حرم غوندې جانان
د زړه پر پاڼه وړم د مقدسې ښکلا تورې
ما ښنبلی په اوبو کې د زمزم غوندې جانان
لیمو کې مې خومار نری نری سرخي پیدا کړي
رایاد شي مازیګر کې د چیلم غوندې جانان
خیر هرڅو که بې وسه خوارو زاره زندګي ده
په وونددې زما پریوځې د ستم غوندې جانان
خاونده ! وریځې چیرې دي؟لمر یمه اخیستې
د زړه له ګل مې تښتوي شبنم غوندې جانان

ترپایه
داجمل اند غزلې صمیمي دي ځکه دهغه له ناخوداګاهي (لاشعوري) زېرموڅخه يې سرچېنه اخیستې او څرنګه چې موږورسره په قومي ناخواګاه کې شریک یو ورمو تردم ، منترلاندې راولي په تېره بیا که دعشق په شان درد مو وېده ناخوااګاه راوېښه کړي هم وي.

اند له تفنن او تکلف څخه لرې ګرځي او په غزل کې د ښکليو وبنيو او تصويري ترکيبونو د کارولو هڅه کوي، که د پخوا په شان مې د اليکنه د کره کتنې په نيت کولای نو خامخا به مې ويلي وو چې اجمل اند په خپلې دې مجموعې کې لړاو ډېر د درويش دراني د تغزلي وبې تراغيزلاندې راغلی دی.
وګورئ:
مونږ لټولي ډير سرونه يو سړی لپاره
لکه چې شګې چاڼوي څوک له غمي لپاره
پر دغه ځمکه که مونږ سره ګلونه هم وکرو
پکې ټوکيږ مونږ ته کاڼي د تندي لپاره
هغه تيره توره تر ملا کړه ويل ستوري ګټم
مونږ هم لاسونه پسې جګ کړه د بري لپاره
بد بينه خلک دي ، په ګل باندې يې چيرې مني
د ګل وجود نه مني بس د يو اغزي لپاره
ترپايه
خو زه داسې نه کوم او يوازې دمينې له مخې دومره ورته وايم چې خپله پخوانۍ ساده او صميمي لاره هېره نه کړي.
او داهغه خوند او رنګ دی چې ده د (تنده) په نامه په ښکلې چارپاره يې شعر کې خوندي کړی دی.
داجمل اند د رېيمه مجموعه دا زيری له ځانه سره لري چې د چارپاره فورم په شاعرانو کې يو بل بريالی زلمی هم ورزيات شو او په دې ډګر کې په دومره خوند او چستۍ راوڅرخېده چې د ډېرو له وبې يې
ترک پورته کړ:
باد شينکۍ پاڼې له شنو څيريو وړي
سږ د واورو او ګورګورو مزه نه شته
اوس يې ناڅي په غاړه چينارونه
د شينکي رود د سندرو مزه نه شته
تريخ خومار لکه سکوت پر کلي خپور دی
سږ په کلي کې د بنګو قيمتي ده
غنم وسول ډيرو ګډه ځني وکړه
چم کې خود د غنم رنګو قيمتي ده

ترپايه

چارپاره فورم دموسیقۍ او ترنم له پلوه دغزل خوند لري او دبیان او کلام دبشپړې ارایې له نظره دازادشعر په څېر پراخه لمن ، ځکه خو دشعري کیفیت له اړخه عجیب په زړه پورې فورم دی ، که دشاعردنظرشاعرانه منځ پانګې اوږدول غوښتل او په یوه بیت کې نه رالنډیده نو کولای شي په څو چاپارو کې یې راولي او که وینا لنډه ګڼه ښه راتله نو کیدای شي په یوه چارپاره کې څو موضوعي ټوټې ځای کړل شي ، له همدې امله دقافیه والو شعرونو پلویان چې په ازاد شعر کې یې لاس سم نه چلیږي که غواړي نیمه تمثیلي شعرونه ولیکي کولای شي له دې فورم څه کار واخلي .

اجمل اند په خپلې دغې مجموعې کې څو بریالۍ بېلګې او ترازادو شعرونو یې په مراتبو ښکلې نمونې دي.

لکه څرنګه چې ما مخکې هم ویلي و اجمل دخپل وړوند دچاپیریال او دودیال محیط پیاوړې ترجمان دی ، "هینداري او چیني یو ځل بیازمو رلاس نیسي او خومار خومار مو د سپین غره ترلمنو وړولي ګوندې هلته دکوم زاړه زیارت دملنګ له قلنګه یو څه بنګ ترلاسه شي یاخو دکومې سندرمارې غرنۍ پېغلې ټپې مو دخپلې مینې ترخوبولو سترګو بېرته راولي نو چې داسې ده.

یاهو

غفورلېوال

کابل ، خیرخانه مینه

د۲۰۰۳ عیسوي کال لومړۍ شپه

غزل

دا زړه هغې نارې کړې چې له چانه پاتې شوی
ما ژر ټتر ته لاس کړ ما ویل مانه پاتې شوی

راځه ! چې د یو عشق په نوم له سره لمونځ شروع کړو له
له مانه هم دا ډیر عمر جانانه پاتې شوی

ښایست د دنګو نجونو د چیلم په لوګي پلوري
د کلي په خانانو کې ناځوانه پاتې شوی

سرخي مې په لیمو کې څه د بنګو خومار نه دی
بل اور دې چې له اوښکو له کاروانه پاتې شوی

په شونډو کې ټپې لاس کې ټوپک سترګو کې اوښکې
عادت دی راته داسي د بابا نه پاتې شوی

ها یاد مې دي یو وخت راته دا زړه یو چا داغلو
دا ټپ مې په سینه له ډیر پخوانه پاتې شوی

های ودریږه !لړ تم شه کنه خون به پر ځان واخلې
وروستی ګل مې په ګوټو کې توپانه پاتې شوی

۲۰۰۲ـ۱۰ـ۱
پیښور، شاهین ټاون

غزل

که لاس مې پورته کړنو خامخا جانان به غواړم
څه بې ایمانه دومره نه یم چې ایمان به غواړم

ورځ به راځي له زورورو به خق غواړي خلک
زه به داستا مخ کې ولاړیمه، ګریوان به غواړم

که مې یوه دوعا قبلېږي نو په لمر کې باران
سره زرغونه لکه لینده پاس په اسمان به غواړم

دومره اسانه دومره ژر نو ځني څنګه تېر شم
جانانه !زه د خپل ټوټې زړګي تاوان به غواړم

منم لاسونه مې ګرو کړي سوادګرو د چم
خوکه مې خوله په واک کې وه افغانستان به غواړم

۱۲-۱۰-۲۰۰۲
پېښور

غزل

لکه چې شګې چاڼوي څوک د غمي لپاره
موږ لټولي ډېر سرونه يو سرې لپاره

پر دغه ځمکه که موږ سره ګلونه هم وکرو
پکې ټوکېږي موږ ته کاڼي د تندي لپاره

هغه تېره توره تر ملا کړه وويل يې ستوري ګټم
موږ هم لاسونه پسې جګ کړه د برې لپاره

بدبينه خلک دي، په ګل باندې يې چېږي مني
د ګل وجوړ نه مني بس د يو ازغي لپاره

غواړي خو ټوله بس چې غېږ ورنه راوڅرخوي
خوبيا يوه خندا شي بس د ليوني لپاره

د دوی ليموکې هم د ژوند مينې څپې وهلې
هوسۍ خو ښکار نه وي يوازې د زمري لپاره

۲۷-۹-۲۰۰۲
پېښور

غزل

خدای خو دې نه اخلي زموږ څنې دا ځينې خلک
زموږ په منځ کې يو څو تنه دي د مينې خلک

څومره دې ژر توره را وکښله له تېکي ځينې
ناځوانه کلي کې لاشته د تورې سپينې خلک

که ګل پسې يې اقتدا د عشق په نوم وکړل
په دې کوڅو کې به بيا نه تويوي وينې خلک

ما او جانان يو بل به ستورونه کم نه ګڼل خو
که مو تر منځه اوسېدای نه د بد بينې خلک

د جبر تورې تا د کلي سترګور وخواړه
عجيبه دا چې سترګې نه لرې او وينې خلک

۲۰.۱۱.۲۰۰۰

پېښور

غزل

ځانګې ځانګې مې په سترګو ژوند خوره شې
د کمره د سر ځېړې کړه وړه شې

په لېمو کې مې لمبې لوستلې نه شې
ته دا تورې سترګې وخورې چې ړنده شې

زه به نمر شم او نرۍ وریځې دې راشي
چې باران شي او ته زیړه زرغونه شې

د توپو د سوداګرو رنګین ښاره !
ته دې هم لکه دا کلی هد بره شي

زه به سیوري ته د اوښکو در روان شم
خدای دې وکړي چې د اوړي سره غرمه شې

زه چې ترې شپون له دنګ کمره راکوز شم
ته دې ټوله د سپین غر د غېږ چینه شې

زه چې تک زیړ د سینې له درده واړوم
لیونۍ ! ته له خندا نه تکه شنه شې

۲۵-۱۱-۲۰۰۰

پېښور

غزل

هغه ټپې، ټپې څپې او انګازه يې نه شته
اوس هم راځي د کونړ سيند خو هېڅ مزه يې نه شته

هغه چې مور ورته په اوښکو کې ګلان کړلي
خپله خو څه چې د راتللو اوازه يې نه شته

خدا زده ټپي بيرغ په لاس ژني ترې چېرې پرېوت
اس يې خولې خولې راورسيد کېزه يې نه شته

که له خپل وره ليلى راواوښته نو نيغه ورځي
د مجنون کور خو بيابان دى دروازه يې نه شته

زغره لرې، د بل چا ټپ په ولو نه راوړي خو
چې د دښمن سر په کې و ټومبي نېزه يې نه شته

يو ښکلې تنده ده چې ما خوار ته سندرې راوړي
انده ! که دانه وي، نو نوره انګېزه يې نه شته

۲۰۰۰-۱۱-۲۰
پېښور شاهين ټاون

غزل

شيبه نيمه مې مخکې وه ولاړه ښاپېرۍ
زما خبر پوره نه وه چې لاړه ښاپېرۍ

هغه که د واورينو غروله څوکو شوه راکوزه
سلام به ورته وکړي د ښار واره ښاپېرۍ

ښکلا يې د ښايست له وسعتونو نه وتلې
بس ټوله ده د سرو ګلونو ژباړه ښاپېرۍ

سرې سرې څپې يې له تصوير مچکۍ اخلي
ولاړه د کونړ د سيند پر غاړه ښاپېرۍ

له اوو رنګونو جوړه لکه زېړه زرغونه
کږه لکه لينده ښکاره په شاره ښاپېرۍ

هاتکې تورې سترګې درنه خپلو اوښکو يوړې
نو چا ويلي تاته وو چې ژاړه ښاپېرۍ

غزل

په مستو ټپو لمانځم د صنم غوندې جانان
اوس هم په زړه کې پالم د حرم غوندې جانان

د زړه پر پاڼه وړم د مقدسې ښکلا توري
ما ښنبلی په اوبو کې د زمزم غوندې جانان

لیمو کې مې خومار نری نری سرخي پیدا کړي
را یاد شي ما زیګر کې د چیلم غوندې جانان

خیر هر څو که بې وسه خوارو زاره زندګي ده
په ژوند دې زما پریوځي د ستم غوندې جانان

خاونده ! وریځې چیرې دي؟ لمر یمه اخیستې
د زړه له ګل مې تښتوي شبنم غوندې جانان

چې کله مې هم سترګې څرا غونو ته کړم پورته
نو ټک په سینه را کړي د لړم غوندې جانان

چې اند کله ډیوې ته د زړه ټول زخمونه شمار کړي
را وخیژه په غره د سپیده دم غوندې جانان

۲۵-۱۲-۲۰۰۱

غزل

هلته چې نيت دی يو ښايست ته جيلخانه جوړه کړي
څو ليوني وايي چې دادې ميخانه جوړه کړي

کله مې اوښکې پورې وخانده او وګوره بيا
لمر چې باران ته مخامخ شي زرغونه جوړه کړي

وخت به راځي څېرۍ به نوې څانګې وغځوي
بازان به بيا په سپينو غرو کې اشيانه جوړه کړي

بنګ يې وربړي له لېمو چې غرنۍ چينه کې
کوچۍ له لپې نه اوبو ته پيمانه جوړه کړي

جانانه ! زه او ته به عشق ته زندګي وبښو
څوک به زموږ له مينې ژوند ته ترانه جوړه کړي

۲۰۰۰-۱۲-۳

پېښور

غزل

له کلي وځي بيا د لو به بلا نه خلک
خدايه ! په کومه خوا به ځي سترې ستومانه خلک

ته مې په سيورې پسې هم توره له تبکې باسې
خو ستا د حال پوښتنه تل کوي له ما نه خلک

موږ ته خپل سيوري هم پر ځمکه باندې نه دی پاتې
موږ بې ستورو خلک موږه بې اسمانه خلک

زما جانان په کار دی، زه به ترې جانان غواړمه
ايمان به غواړي له ښتنه بې ايمان خلک

شېخه ! زه مې او ميخانه يو سره چاليدي
د برې خبرې جوړوي دلته له ځانه خلک

۲۰۰۱-۱-۱۲
پېښور، ارباب روډ

تنده

ډالۍ: د ننګرهار د شاعرانه دوهۍ یارانو ته !

باد شینکۍ پاڼې له شنو خیړیو وړي
سرې د واورو او ګورګورو مزه نه شته
اوس یې ناځي پر غاړه چینارونه
د شینکي رود د سندرو مزه نه شته

تریخ خومار لکه سکوت پر کلي خپور دی
سرې په کلي کې د بنګو قیمتي ده
غنم وسول ډیرو ګډه ځینې وکړه
چم کې خود د غنم رنګو قیمتي ده

"خوګیاڼیو" او "تریلي" پورې اوس څوک ځي
د "ازمون" سینه کې هغسې زور نه شته
"صداقت" به د یارنو منځ کې وي خو
"بډیالۍ" کې د ویالو هغه شور نه شته

چا ته لویې لارې نه ښارې "رودواله"
شوې د کلي څنورې نجونې ترې
هغه شین ګودر له تورو کاڼو ډک دی
زوروې سترګورې نجونې ترې

سږ د جوارو خارې چا هم ماتې نه کړې
د قلبې شرنګی ګڼ نه شو پر شو دیارو
"ځواب ګله" بیا هم کله پخلا شې ؟
د رود غاړه او ګلونه د کوکنارو

سږ "پرتمه !" پرتمین کونړی وچ شو
مازیګر له "سرکاڼو" نه نه تیریږي
سپینې شږې یې سراب سترګې تیرباسې
په څپو له شنو درو نه نه تیریږي

کوچۍ څاڅکي دباران پسې ړنده شوه
د سین غاړه کې اوښان له تندې مړه دي
نور "پرهره !" د هیلیو کیسه پریږده
د اوبو روږدې کبان له تندې مړه دي

غجیبه ده غر مو بې وارو "غنې" و
سږ کال هم له "کدیخیلو" نه مر مر تلل
چا څه نه ویل عجیبه خاموشې وه
د هیندارو کاروانونه په خیبر تلل

چیرې څاڅکی پرڅه هم نه راوریږي
نه تو کیږي" په خیله کې ګلابونه"
"د رود تال کې "به ځوک څه سندرې واوري
" دلته پرې دي لکه څانګې زخمي زړونه"

د سندرو ښاپیری به څنګه تم شي ؟
د "فریاد " د ټپو چم کې وچکالي ده
ستا مهین غزل به څنګه واوري" خوښه !"
کلیوالو کې سړه ډیره غریبي ده

" څاره" یاره ! څه چې دواړه دعا وکړو
مونږه واړه په خدای تږې یوو باران ته
په سندرو کې به سپینې وریځې غواړو
څه چې لاس په ګډه پورته کړو سبحان ته

یادونه: دا شعر په ۲۰۰۰ م کال کې د اوړي پر مهال د هیواد سختې وچکالۍ ته ویل شوی دی.

غزل

سپينې جامې، سپينې پګړۍ، له ښېرمې سپينې تورې
زموږ د کلي هر سړی ساتي زرينې تورې

دي خو بيشکه د دې ښار د پرښتو قاتلان
خو چې دې خلکو چېرې پټې کړې رنګينې تورې؟

خدايه! چې ولې مو دا څو کاله ترخنګ ترلې
زياتې درنې شوې راته تيکو کې سنګينې تورې

دوی ته دا عار ښکاري چې کينې مخامخ يو بل ته
دوی ته اوس سخته ده چې وو ينځې له وينې تورې

موږه يې جنګ ته ورو تلي وخوراغی اخر
زموږ سرونو باندې سيورې د بې دينې تورې

بس يو څلور صفه بانه مو فاصله وه ترمنځ
زما او هغه منځګړې وې حسينې تورې

غزل

چې ولې په دې ښارکې د رود شرنګ راته رایاد شي
چې تل لمر په لویدو شي لکه بنګ راته رایاد شي

یوشین دود د چیلم د رباب ترنګ راته رایاد شي
چې کله ها زیارت هغه ملنګ راته رایاد شي

له هسکه چې شي تورې وربځې غره باندې راکوزې
ماشوم شمه د سرو روسانو جنګ راته رایاد شي

بلا عمر مې تېر شو خو چې اوس مې ساړه واخلي
مني چې دمور غېږه د پلار ځنګ راته رایاد شي

چې باد کله خوږه وږمه د غرو له غاړو راوړي
شپنې ! ستا د ټټرلاچي لونګ راته را یاد شي

کوڅه کې د خالي کارتوسو کړنګ مې چې تر غوږ شي
کوچان راته را یاد شي د اوښ زنګ راته رایاد شي

۲۵-۳-۲۰۰۱
پېښور پشتخره

یوې سندر غاړې ته!

چې به چیرې یې د شین کلي شاعرې
اوس نه ته ښکارې، نه اورم دې سندرې
څومره ژر دې د کر کښو وطن هیر کړ
څو کره لرې ځینې لاړې زوروړې

دومره لرې چې نارې نه در سیږي
اوس به غږ د ډزو نه اورې بختورې
اوس به نه ګورې څو سوې چینارونه
رنګې دنګې کلاګانې برجورې

اوس پوهیږې! راغه ټول په دوره پټ دی
له سپین غره راښوییدل دي ډبرې
مازیګر د کلي ټکنده غرمه ده
ځینې ورکې ستا په رنګه ستر ګورې

چیرې لاړې یا قربان دې چیرې ورې
دلته ډیر دي له ټپو ځنې منکر دي ؟
زوروړې! ها سندرې بیرته راوړه
څو کسان دي له نغمو ځینې منکر دي

د کوترو په غومبر باندې مينې!
مسافرې! ښاپيرۍ دې رانه غواړي
رود دې اوس ها نيم ژواندې ټپې وايي
ترېې ترېې جينکۍ دې رانه غواړي

های! چې ژوند دې و نغمو پورې تړلی
د شين کلي بلبلانو ته په ياد يې
نوم دې تل په ترنم ترنم وايي
ولا ټولو ماشوانو ته په ياد يې

ها دې ياد دي چې کوڅې قبرونه نه وو؟
هديه چې وه د شين کلي نه لرې
کوکنار ګل کې به ټول کلي د رنګ جام شو
ګرځيدې به پرې کرېې ورېې کوترې

ها چې سپين غرونه به وارو باندې پټ شول
کونږ سيند به په خپو کړلې خبرې
جانغوزې به په ويالو کې راروان وو
يات به راغلې پکې تکې سرې ګورګورې

اوس نو ټولو غرو له خيرمې اوراخيستی
څانګې وچې د خيرېو او ګورګورو
ستا ټپې هم دي اوس ټولې ګناهګارې
ياقربان ستونې کې وچ د شمله ورو

رود پاخه جانغوزي نه راوړي له غره نه
په اوبو کې راځي څانګې د نښترو
په راغه کې د شپانه شپېۍ ده ماته
ها خوارۀ غړونه نه شته د تنزرو

په زيارت کې ببر سرې ملنګ مړ دی
چې چيلم به يې تل دم ته برابر وو
غنم چيرې دې ؟ مرز به چيرې کيني ؟
هر څه وړې دي له پښنو سره لښکرو

نو ته چيرې يې ای مستې سندر مارې
د شينکې کلي وتلې تيه مارې
راشه ! شرنګ د شنو بنګړو پسې دې مړه يو
راشه !کانې مو هم څارې درته لارې

راشه راشه ! چې سور بيرته ترانې کړو
راشه راشه ! راستنې چې زمانې کړو
راشه راشه ! چې سکوت د خومار مات کړو
راشه بيا به غبرګې پورته پيمانې کړو

۲۷-۳-۲۰۰۱
پېښور

ژړا

ډالۍ

مورته مې چې د عظمت او استقامت غونډۍ وه

خدایه ! چې زه څومره بدمرغه یم
ډزې، جګړه، ژړا او زه سره په یو ورځ پیدا
مامې ترپایه د خوږې مورکۍ په سرو سترګو کې
څېرې څپه د خوښۍ ونه لیده
ان چې زلمې شوم او هغه خوارکۍ هم مړه شوه
خومایې شونډو کې یو ځل د خندا ونه څاره
مور مې ټول عمر ژړل
مورمې نړۍ د خپلو اوښکو له هینداړو ولیده
مورمې ټول عمر له ژړا سره وه مینه کړې
اوس چې له ځان سره یوازې شم له ځان پوښتم
چې ایا ټولې میندې
ها چې زمونږ د دې سپېرې خاورې په سر او سېړې
له اوښکو جوړې دې ژړا پورې یې ژوند تړلی؟
کنه یوازې زما مور خوارکۍ
په اوښکو اوښکو او په ډېرې ژړا ځان وواژه ! !

۲۰۰۱-۴-۸
پېښور

انځور

دبودا ستري مجسمې ته

دژوند کتاب نه مې لرغونې افسانې ورانوي
څوک يې له پاڼو نه څو سوې ترانې ورانوي

بيا نو د بنګو د کنډول ليونې چېرې لاړ شي؟
دوی که همدغسې له ښېرمې ميخانې ورانوي

ملا په تېره زمانه د کفر ګوته ايښې
په زوره ديوال يو زوړ انځور د پيمانې ورانوي

ذوق د ماشوم جانان يې خدايه ښکلا چېرې منې ؟
دزړه له درې مې تصوير د زمانې ورانوي

جانان ! ستا خيالي انځورنو ځنې چېرې پټ کړم
دابت شکن حالات د زړونو بتخانې ورانوي

کوم يو شاعر يو وخت ښکلا پسې د پخوا راغلی
کلونه پس يې څوک د پلونو نښانې ورانوي

يو وخت به وي چې رود به وچ شي غر به شور نه لري
دوی که شينکۍ خيرې وهي او اشيانې ورانوي

غزل

دچا د رڼو اوښکو شاهداني وي ډيوې
دې کور کې چې سهار پورې روښاني وي ډيوې

رانه د اسمان ستورې مې د لارې لاروي وي
له ما سره خو ټوله شپه رواني وي ډيوي

ترڅو چې د تيارو د پاچا تور ببرغ رپېږي
دې ښار کې به ترهغې پورې ګراني وي ډيوې

چې سوزي د زلميو په تنګيو مزارونو
دتاندو ارمانونو ترجماني وي ډېوې

زما له رڼو اوښکو سره سمې دمې ژاړي
چې ولې دومره ډېرې مهرباني وي ډېوي

۲۰۰۱ ـ ۵ ـ ۱۲

پېښور

چینه

چیرې د رومې په کوم خوا دې کډې بار کړې؟
د څپې په څیرروانې رنګې بنګې
دارانه ستورې به ټول درپیې پریوزې
ته چې ځې زموږ د کلې غنم رنګې

ته د لمر له سپینو وړانګو نه یې جوړه
ته د لوی ښېښتن د ښکلې تخلیق رازیې
ای داند په وچو شونډو کې چې اوسې
ته اوازیې د ټپې د نغمې سازیې

لکه اوښکه تکه سپینه یې رڼه یې
واه ! د سپین غره د خوږ واو بو چینه یې
د زبور دداود ي نغمې اوازیې
دایلبند د کوچۍ پیغله زمزمه یې

ای !چې سترګې دې د نور ډکې پیالې دي
د سپوږمۍ په څیرروانه میخانه یې
د دې ټول کلې اسمان پر تا ودان دی
ته له اوو رنګونو جوړه زرغونه یې

بل په څوک په دغه کلي کې پیدا شي ؟
چې به لویې هدیرې را سره ژاړي
څوک به لپه بیا زما او ښکو ته نیسي
وایه څوک به جنازې را سره ژاړي ؟

څوک به تاوه کړي له سویو ځانګو غیږه ؟
څوک به ښایي ماشومانو ته سندرې ؟
دې شینکي رود ته به څوک خوبونه وایي ؟
څوک به لپو کې رانیسي ترې ګورګورې ؟

بیا به خدای خبر که رنګ کلی په یاد شي
بیا به غرونه غرونه پورې او سې لرې
د مست رود د شرنګا تال به درنه هیر وي
بیا به نه درځي ټپې او نه سندرې

چیرې درومې په کوم خوا دې کډې بار کړې
وایه چېرې به د اوښکو پیمانې وړې ؟
اننګیو کې کیسې داور او کلي
او ګوګل به دې داغ داغ له زمانې وړې

تم شه!
تم شه ! بیا ګوندې په غرونو واورې وشي
ګوره خدای به په دې شپو کې مهربان شي
بس کټ مټ لکه داستا سرشاره حسن
مست هلمند به په څپو څپو روان شي

په بزرګه څوکه سپینې وربځې ګرځي
ګوره بیابه په شېبو شېبو باران شي
ګوره به به چینارونه پاڼې وکړي
ګوره بیرته به شینکی ګودر روان شي

نوهای پریږده چیرې درومې زورورې!
ددې سپینو غرود حسن اینه یې
دازموږد چم اسمان پرتاودان دی
ته له اورنګونو جوړه زرغونه یې

داکچکول درنېو اوښکو به وړې چیرې؟
ای زما ددې کنډرکوڅو ملنګې
دارانېه ستوري به ټول درپسې پریوزي
ته چې ځې له دغه کلي غنم رنګې

خوګیانې کوزبیار ۱۲-۵-۲۰۰۲

غزل

څه سترګورې څڼورې مساپرې لاړې
خدايه ! زمونږ د کلي نجونې څومره لرې لاړې

هسې نه بيا له ژړيو تش راولي ټول اسونه
دا پاچا وپوښتئ چې کوم خوا يې لښکرې لاړې

دنګه شمشاده ! ورته ګورې، اولانه رالوېږي
ستا په کږو لارو د کلي ملغلرې لاړې

اوس يې ارزان پلورو خو هېڅوک نه شته نه يې اخلي
خاونده ! کومه خوا د زوړنو سودا ګرې لاړې

سږ به ملنګ باب په لپو غنم و نه شيندي
سږ د شينکی زيارت ګنبدې نه کوترې لاړې

هغوی چې تلې نوماز بګر يې لوپټو کې يوړ
ورسره ژوند لاړو ، ټپې لاړې، سندرې لاړې

داند له زړه نه يو چا ځوانې هيلې داسې لوټ کړې
لکه د سپينو غرو له څوکو چې نښترې لاړې

۲۰۰۱-۹-۲۹
خوګيانی، کوزبيار

غزل

چې د مست ملنګ د عشق کچکول يې مات که
خدای يې وواهه لښکر او ټول يې مات که

کوم بدرنګه يې غرڼ واوربده او لاړو
ملايان يې راخبر کړه ډول يې مات که

نيمه شپه ده شپون ويده دی ليوه راغی
واخ ! خاونده د ورکيو شپول يې مات که

مقدسې د سجدو هم څه ونه ويل
خو زما د ميو ډک کنډول يې مات که

ملامت نه دی اند بيا خو مار اخيستې
چې د پښې لاندې تنکی غاټول يې مات که

۲.۹.۲۰۰۱

خوست ښار

غزل

ویروونکي اوس رڼا د دغه ښار ده
ماته هر څراغ بلا د دغه ښار ده

یو ښایستو کې پل په دې کوڅو کې ورک دی
چې بدرنګه هره خوا ده دغه ښار ده

دلته نه ښکاري، څوک څه پېژني ستوري؟
عجیبه غونډې فضا د دغه ښار ده

چې له سترګو یې رانه ستوري وریږي
یو ملنګه بس ښکلا د دغه ښار ده

وایي ! زر سرونه مخکې ورته پرې کړئ
پېری ناسته پر پاچا د دغه ښار ده

محلونه یې په وینو پورته شوي
له سرو جوړه کلا د دغه ښار ده

انده ! څه اورې ترې سپینو غرو ته لاړ شو
څه لمبه لمبه هوا د دغه ښار ده

۱۰-۱۰-۲۰۰۱

بدرنګ

څومره بدرنګ دي دا شين سترګي او سور مخې خلک
زما د کلی هغه دنګ ښایست همدو وواژه
اوس را پسې دي او زما په ړنګه بنګه غبږ کې
زما د کلي د شهېدې ښکلا مړي وژني

غزل

که ستړی ستړی خوبولی له شوګېره نه وم
نو پاڅېدلې به اشنا د لمر په څېره نه وم

ته چې ګلاب وې نو زه هم لکه شبنم ورېدم
ته چې هينداره وې نو زه هم بې تصوېره نه وم

دا چا ويل چې جوار ګرومه د شنو خالونه
جانانه ! دومره بې ايمان بې ضميره نه وم

ديو نيمګړي عشق ټپه ومه که لوستې دې وې
په زور ديوال باندې څه بې مانا لکېره نه وم

اند ديو ړنګ او غنم رنګ حسن مريدوم مريد
زما د عشق طريقه ياده وه بې پېره نه وم

۱۲-۹-۲۰۰۱
جلاآباد

غزل

که د سپوږمۍ په ځبر ستو مانه له شوګیره نه وي
نو به په شنه سهار کې ښکلې د لمر ځیره نه وي

دا ټپه مارې، څڼورې به په چا پسې تلې
ته که د شین ګودر د ټولو نجونو مېره نه وي

خدایه که کلی مو روښانه ډیوونه وسوی
زموږ ګېلې به بیا له بخت او له تقدیره نه وي

سړکالې موږ هم په سړو جواریو ژمي تېر کړ
سړکالې ښه وه چې په کلی کې فقیره نه وي

هغه رنې لکه د اوښکو چینې ټولې وچې
کنه دا نجونې بې هنداري بې تصویره نه وي

دایې دا څو کاله د سپین غره او به نه دي څښلي
د اند غزلې پخوا دومره بې تاثیره نه وي

۲۰۰۱-۱۰-۲۲
پېښور

غزل

څو د اتڼ څو د جرګو څو د کلنګ سړي وو
پاتې کسان زمونږ په کلی کې د جنګ سړي وو

اوس هغوی چېرې شته ؟ په څلويې جنډې ولاړې
څو دنګې ونې تورې سترګې غنم رنګ سړي وو

د شنه چيلم له مستانه يارانو يو پاتې دی
د ببربرسری لېوني د دې ملنګ سړي وو

بيګايې ټوله شپه روښانه څراغونه وژل
بيګاروان د ښار کوڅو کې څو بد رنګ سړي وو

هاچې سندرې يې زندۍ کړې ، نو دوی کډې وکډې
چې د سيتار د نرۍ ترنګ د ډول ډنګ سړي وو

سرونه يې پې شو ، خو دبل په وړاندې ښکيته نه شوه
انده !دې کلي کې يو څو تنه د ننګ سړي وو

۲۰۰۱-۱۰-۲۶
پېښور

غزل

بیا مو ګرېوان ته شو اوږده د تورو سرو لاسونه
مونږه د امن په نوم ایښي په سره لاسونه

چې تور څرمني او شین سترګې یې هوسۍ وولي
دومره خو لنډ نه و خاونده ددې غرو لاسونه

اوس ددې ښار په هر څراغ کې راته ته ښکارېږي
هرې (رڼا) ته ښوروم په اشارو لاسونه

خدایه! مغروره ملکې په تندې غشي وخوړ
له سپینې غاړې یې تاوېږي د سپرو لاسونه

د چم د شین فصل د تاندې ځوانۍ خبر ترې غواړم
د دعا لپه ګړځوم په هډېرو لاسونه

۲۰۰۱-۱۰-۲۸

پېښور

غزل

داسرې چې په دارزانګي په ژوند تنګ و
دډېوانوله پاچا سره يې جنګ و

په ليموکې يې ډيوې ، خوله کې ټپې وې
رابېل شوی درنېوستوروله ځنګ و

درې يارانو باندې دازيارت ودان و
يو چيلم و ، يورباب و ، بل ملنګ و

څوسندرې وې چې کلی پرې ژوندی و
داوښ زنګ و ، دبېل کړنګ و ، درود شرنګ و

ته چې لاړې نو ترډېره يورې ياره
ددې ښارپه خراغونو کې ستا رنګ و

دريغه ! ستا ميخانې هم دې اوراخيستې
زموږخوارګودرخوبې له دې نه رنګ و

په دې ډېرو زيارتو يې باور نه و
اند مريد تش درباب دنرې ترنګ و

۲۸-۱۰-۲۰۰۱

غزل

واه ! د حسن له سپين غره ښکله شوې
سپينه واوره له کمره ښکله شوې

ستا تر دوو سترګو نېغه در رسېږي
يوه لار مې له ټټره ښکله شوې

اوس يې هېر دي هغه مست غومبر يې نه زده
اوس له خپل سبله کوتره ښکله شوې

رود راوړي، پرې پراته د وينو څاڅکي
شينکۍ څانګه له نښتره ښکله شوې

شپونکی شته دی خو نرۍ ګوتې يې نه شته
له شپېلۍ نه يې سندره ښکله شوې

انده اوس يې په خوبونو کې نه وينم
څوک مې داسې له ځيګره ښکله شوې

۱۹-۱۲-۲۰۰۱

پېښور

هنداري او چيني

خدايه ! په کلی کې يوه هينداره نه ده پاتې
ډېره موده وشوه چې ټول خپلې څېرې نه وينو
زمونږ د لوی زمونږ د شين کلی بلا اينې
د توپ درنو غړونو ماتې کړلې
پاتې يې ټولې ملايانو د تصوير په ګناه
له يو څېر مې د فتوو
په دورو ووژلې
کلونه وشوه چې ټول کلي کې هينداره نه شته
خدايه ! رڼې چېنې، رڼې وياڵې دي هم وچې کړې
اوس به نو خدايه ! ددې لوی کلي شډلې پېغلې
کاږه واږه خوار واره پيکي په څه کې جوړ کړي
او داټن څو مامستانه ژنې به
خپلې ببرې څنې چېرې وينې

۲۰۰۱-۱۰-۲
پېښور

غزل

مازیګرراشي خوګودراوشین کتارنه لرو
زیارت اباددی خوچیلم نه شته بنډارنه لرو
خلک مونه پریږدي له لاسه موډک جام اړوي
کنه نوخپله خوله هیچاسره کارنه لرو
کله ناکله بس په شنوبنګوخومارماتوو
زیاتي نوځه وکړواوزګاریو ، کاروبارنه لرو
دروموااوغشي دفولادوپه تندیو اخلو
مونږه یوه تېږه هم لاس کې دګوزارنه لرو
موږمینه هم کوواوډېرښکلي سینوکې ساتو
خوکه رښتیاووایم دي خلکوکې یارنه لرو
کلونه وشوه چي موږوارډه په یوکلی کې یو
کلونه وشوه چي په یو بل اتبارنه لرو
اوس یاقربان سره غږنه باسواوپټ یې وایو
ګراني داډېره موده کلي کې سیتارنه لرو
دمیکدې پلوهم کال کې یوځل نه ورګرځو
ملایان هم نه یو تسبیح نشته دستارنه لرو
زموږجانان داووسیندونو غرونوپورې اوسي
خودمودې تول چم کې دلبرنه شته دلدارنه لرو
بس لکه للمي خپل غنم په بارانو لویوو
موږدچینو ، مونږه درود اوبو کې وارنه لرو
موږله جانانه سره خوله په خوله خبرې کوو
اړتیا یې نه وینو په دې منځ کې ریبارنه لرو
زموږیې هم دبنګړوشرنګ لکه تپې خوښېږي
داند په ښېریونورله نجونو سره تارنه لرو

تبعید

اوري !؟
په شنه سهار د تبر د خرپا غږونه
اوري !؟
د پېغلو پېغلو ځانګو د زڼکيرويو اواز
يا تادي لېدلي؟
د چم مخکې د مرغيو ځالې
لکه د ژېبي اټڼچي له سر لويدلې لونګۍ
په سپين ميدان خورې ورې پرتې دي
غوږشه !
چې په لوګرو د لوګرو سردار چيغې وهي
دا ونې پرې کړئ !
ونې ماتې کړئ چې ځانګې کوي
داونې پرې کړئ
کنه ټولې مرغۍ بېرته راځي
لاددې سيمې د مرغيو د تبعيد کلونه نه دي پوره
اوري !؟
په شين سهار د تبر د خرپا غږونه
اورئ؟
د پېغلو پيغلو ځانګو دزڼکيرويو اواز

۱۸-۲-۲۰۰۲

پېښور

هیره

ای د ښکلا دغره د کلي جلۍ
دا تصور دې رانه واخله زياتي
غواړمه هېره دې کړم
دا سې دې هېره کړم چې ټول عمر دې ياد پاتې شي
زه په شاعر زړګي نور دومره پېټې نه شم وړلای
ای د ښکلا دغره د کلي جلۍ !
نورمې د خيال هينداره ستا تصور نه ځايوي
څومره ستومانه څومره ستړی دی ژوند
(خيردی)ما پرېږده چې کلونه وروسته
د شنې ويالې پر غاړه سيوري لاندې خوب راغلی
غواړم خپل تېر خوبونو بيا ووينم
والله چې ډېر ستړی يم

۲۰۰۲-۲-۲۶
کوزبيار خوګيانی
دلوی اختر ورځې

يو ټپي اشنا ته!

زما د رنګ کلي ټپي زليمه !
له د سوي ونې رنګه ياره !
تر دي کړې ځوانی دې وګرځمه
زما نازکه غنم رنګه ياره !

چې ستا نرګس ځواني يې نه ليدله
دا زورر به ښايي زړه نه لري
چې ګلابونه هم په غشو ولي
دوی به نو سترګې او لېمه نه لري

څه عجيبه کلي کې ژوند تېروو
پکې د قاف دغرو ديوان اوسېږي
ګرانه جانانه ! مينه څه پېژني؟
چېرې چې دومره قاتلان اوسېږي

مونږه او جنګ سره په يو ورځ پيدا
څومره بدبخته زند ګي تېروو
غرونه مو هم څه خونړي غرونه شو
دلمبو سيوري ته ځواني تېروو

ګرانه ! له اوښکو پرته هېڅ نه لرم
پر یم چې ټپ ته دې پټې نه شومه
چې دا ستا درد په کې راټول کړمه ټول
د چا ملنګ مستې ځولۍ نه شومه

ګرانه راځه چې دواړه لاس پورته کړو
ګیله د لوی څښتن تر دره یوسو
دواړه ګرېوان شکو و ښېرې به کوو
سوز به له سوي مازیګره یوسو

خدایه لاسونه یې په بند کې مات کړې
چې چینارونه په ګولیو ولي
سترګې یې ووځه چې هېڅ نهویني
هغه چې غشي په هوسیو ولي

کوزبیار خوګیانی

غزل

په سترګو سترګو کې صنم به سره ساتو
راځه چې په کې واړوو حرم به سره ساتو

چې چنې به تړې شړو د ټپو په اوازونو
د کلي کروندې، پاخه غنم به سره ساتو

بنډار او مازیګر خوبه جانانه سره پالو
زیارت به سره ساتو او چیلم به سره ساتو

اخر به د رنې چینې پر غاړه دمه وکړو
په پل پسې به پل اخلو قدم به سره ساتو

اشنا د زړونو زور که مو دوخت جبر اوبه کړ
دېره، منګی، ستیار د چرسو دم به سره ساتو

۲۷-۲-۲۰۰۲

خوګیانی کوزبیار

غزل

دعايې کړم، ثنا يې کړم، د خدای درته يې لېږم
راتلل چې کړم له سترګو نه باران په دواړو لپو

خومار مې چې راوخلي مازيګر چينې ته راشم
د بنګو په نوم وڅښمه جانان په دواړو لپو

حيران شوم ستا تصوير مې لا په سترګو کې ژوندی و
تصوير مې خپل اوبو کې کړلو وران په دواړو لپو

جانان لکه کوکنار تر زهرو تريخ تر ګلاب ښکلی
ما څښلې درنو اوبو په شان په دواړو لپو

ګرېوان مې چې پرې لوند شي نو شي سترې تنده ماته
خوښيږي مې اوبه لکه دهقان په دواړو لپو

غزل

لاس کې مې ایښې دی ښکاره دی زړه مې
لکه نښتر اره اره دی زړه مې

په کې ښه ډېر خلې او ډېرې جنډې
منې ! اوس لویه هدیره دی زړه مې

کوچۍ په پام یې وړه چې ونه غورځي
په رب سپارلی تا سره دی زړه مې

یوځل یې ولوله ایمان به راوړې
یوه سپېڅلې سپیاره دی زړه مې

لکه توتې په کې یو ښکلې اوسي
انده ! زرینه پنجره دی زړه مې

۲۵ـ۱۱ـ۲۰۰۱

پېښور بورډ

غزل

داسې خالي خو د ښايست له زورور نه و
د چينارو کلی خو بې له سترګو رونه و

چې دا کوچې څنګه سپېرې شونډې را ګوزه شوله؟
سپين غر خو داسې بې ماڼو بې ګور ګورونه و

ها څانګې، څانګې، لختې، لختې نجونې نه شته کنه
دا مازيګر خو بې ټپو او بې سندرو نه و

هغه ترې توره د دښمن په ټټر ونيوله
خو خوند يې خوا کې د خورو ورو ملګرونه و

انده! راغه سږ کال غاټول ګلان ونه ټوکول
درود پر غاړه شور د زرکو د تنزرونه و

غزل

لښکر ترشا په ورانو لارو بې پروا روان دی
لړخوبې و پوښتی په کوم لورې پا چاروان دی

هسې نه بیا له ژبیو تش راولي ټول اسونه
دکلی خان توره ایستلی وارخطاروان دی

ټپې په شونډو ګلیتې ټوپک یې ولې کې پروت
دغرونو ژبی دي او جنګ ته په خندا روان دی

دې ښکلي هم د شنې چینې رنې او به څښلې دي
چې لکه رود خپې خپې او په شرنګاروان دی

خدایه ! په ټول غره کې څوک نشته چې ترې تبرواخلي
ددنګوونو قاتل ، غره ته په رڼاروان دی

خدازده چې سترې اند به کوم کمرته کیږدي دمه
کلونه وشول چې دژوند پنډ یې په شاروان دی

۱-۲۰۰۱-۱۲

چيلم

هڅیال او دکندهار د شاعرانه بنډاریانو ته

وایه بیا یې شنو تاکونو اوراخیستی
شایسته کندهار بیا په لمبو ناڅي
وایي بیا یې څوک داور په غشوولي
هره څانګه چې سر پورته کړي راپاڅي

وایي بیا ارغندراوړي دوینو لیکې
په څپو کې یې زلمي زلمي سرونه
لکه سپین زري کبان پکې روان وي
له بنګړیو ډک پرې شوي مړوندونه

چاویل ښارکې دمرګ پربنتې ګرځي
او په شونډو دملالو تپې وژني
وایي بیا لکه ګرګین یو څوک راغلی
دنیکه دکلي شنې ترانې وژني

وایي بیا لښکر راغلی د شین سترګو
خوایوب په پېښور کې ګورخوړلی
یوملاله تپه ماره چېرې نه شته
ژبې سوې هرې پېغلې اورخوړلی

وایې بیایې پر اسمان لوګي خپاره دي
تندرونو بیارېږې چینې وژلي
یو پیکی هم په تندیو پاتې نه دی
داور غشو ددامان شپنۍ وژلي

چاویل هلته سندرواوراخیستی
نو هڅیاله ! دبنډارملنګان چېرې؟
په کټ کټ چې دشینکي چلیم مین وو
سندماره تېپه ماره یاران چېرې؟

که دښارکوڅې دسواراورکوربنې وي
واخ ! نو هاغه دبنډارچیلم به مات وي
زړه مې لوېږي خدای دې نه کړي خدای دې نه کړي
کنه بیاخوبه دشنوسندروقات وي

پیښور ۱-۱۲-۲۰۰۱

کوچۍ!

دې په خيالي وربل دې دوړې پرتې
خولې خولې له غره راکوزه شولې
بيګا په غره داورږلۍ وريده
ښه شوه چې ته له غره راکوزه شولې

کوچۍ! پوهېږې؟ چې مې څومره په زړه
د خيله مست اوښ د زنګ کړنګ وريده
لکه د پرخې مې د خيال پر للمه
ستا د ټټر د پاولو شرنګ ورېده

خو ته اې مستې سندر مارې کړچۍ
خولې خولې ستړې ستومانه راغلې
لا دې په څنو کې تاوېږي لوګي
سترګې دې ډکې له ژړا نه راغلې

ليونۍ کومه ده؟ رمه دې چېرې
غوږ ته د ښکلې کنګړې شرنګ نه راځي
بيګا خو بيا په غره لمبې ورېدې
تا خو ويل چې غره ته جنګ نه راځي

شونډې دې وچې او سپیرې راوړې
ولې؟ په سپین غره کې ګورګوری نه وې
ها چې قامت کې لکه ته دنګې وې
هغه څېړی هغه نښترې نه وې

پیکی دې جړو پړ راخپور پر تندې
لکه چې بیا لمبو چېنې وژلې
ها چې به تا پکې وربل جوړاوه
چا هغه ټولې اینې وژلې

څه ناروا دې څه بې رحمه راغې
د کبرږدی سیوری دې بادونو وړې
هاچې به تاو په تندې ټومبلی
هغه سور ګل وحشي لاسونو وړې

لکه چې دود کې سپوږمۍ نه ښکاربده
د تندې روڼ ټیک دی تیارو خوړلی
او د ټټر ها لونګین څونډی دې
د پیرانګي د اور لمبو خوړلی

کوچۍ پخیر راغلی تر او ښکو دې جار
راځه ترڅو به یې ولاړه کینه!
موږه ته هم دا کلی پاتې نه دی
یوشیبه درود پر غاوه کینه

داستا مېن شاعر نور هېڅ نه لري
يو له زخمونو ډک زړګی ورسره
او ديو څو ټپي ټپي سندرو
يو مات سيتار او يو منګی ورسره

راځه زما د زړه ورشو کې اوسه
ژی ډکوه مې له زخمونو ځنې
غېږ کې راټولې کړه د وير سندرې
زما د زړه له پرهرونو ځنې

کوچۍ راځه دواړه په ګډه ژاړو
زما او ستا په ځمکه سيوري ورک دي
دا زمو خپل غرونه زموږ نه دي
اوس په اسمان هم زموږ ستوري ورک دي

۲۰۰۱-۱۲-۲۹

دا شعر مې له سپين غره هغې رابښکته شوی سانولې کوچۍ ته ليکلی و چې پر توري بوړې وروستيو بمباريو ترې
د کوچانی ژوند ټول شته اخيستي وو او له غره يوازې پخپله سانيوای زموږ کلی ته راکيوتې وه

غزل

ټول چې حسن حسن دی او ټول رومان رومان دی
دی ورځو کې و دګرانې بیخې دا ستا په شان دی

راشه کنه اوس خو ویالې بیا ډکې روانې دي
ډېره موده وروسته په تالا کلي باران دی

خدای به زړکې راولي، او بیا چینې تاندې شي
لاخو په غره واورې اوري، لا خو غرودان دی

یار مې دی، غربت راسره ښه کلکه پاللې ده
ټول عمر د سیوري غوندې ما سره روان دی

څو ساړه نغري پکې او څو د خاورو ځلې دي
اوس مې دزړه کلی لکه وران افغانستان دی

داد تصور پاچا دی، لویه پاچا یې لري
چا ویل چې اند د خپلو اوښکو بندیوان دي

۱۲-۳-۲۰۰۲
پېښور

غزل

نه په کې چیلم پاتې دی نه په کې جانان دی
کلی په یو مړاوي مازیګر باندې ودان دی

اوس هغه روښانه څراغونه په کې نه شته خو
بیا هم زما کلی دی په ما باندې خوګران دی

ځار یې له خوماره، په کنډول بنګو یې مات کړمه
ګرانې ! کنه سترې ژوند خو ټول ارما ، ارما دی

وایي چې به ځمکې باندې روغه ورځ ونه وینې
چاپسې چې دې ملنګ څیرلې خپل ګرېوان دی

ستاسو د روښانه ښار په تورو کیسو پوه نه دی
دامین سړی خود شډلو غرو د هقان دی

نه یې وینې ستا خودې دا غتې سترګې ووځې
اند خو دې کلونه و شول سیوری ته روان دی

۲۰۰۲ـ۳ـ۱۲

ټالۍ

خدای بښلي اسحاق ننګیال ته دهماغه پر کرښه:

لا په کلي باندې سیوری د خنجر دی
نه ساقي شته نه جانان شته مازیګر دی

د دې ښارښاپیرۍ اوس هم پټې ګرځي
لا یو څوک د دیو په شانتې زورور دی

لاکمر، کمراوبوټی بوټی وېره
لاتراوسه خودې غرونو کې خطر دی

د پاچاحلاد دې تو ماسک غورځولی
اوس د ټولو سپاهیانو سرلښکر دی

لا د شپې په زړه کې ډېره جوکه پاتې
مرورلاله شینکي اسمانه لمر دی

په د ېروکې سیوری نه شته شملې نه شته
او چیلم هم لا تراوسه مساپر دی

غنم اوس هم په تنکي وږي کې سوزي
هرلختی او هر کاږ کې موسنګر دی

یو ښامار له غره نه اوس هم را کزېږي
لا تر اوسه يې قلنګ په دې ګودر دی

لا د مینې کروندې ته دې شپې پاتې
د ماشوم ماشوم په سترګو کې مو شر دې

اوس هم هره شپه له لرې ما لو مېږي
لګیدلی اور هما غسې په غر دی

پرتنګیو جینګیو مرګی پلوري
د ګودر پر غاړه ناست تورجادوګر دی

اوس هم هاغسې بې سره تنې باسي
لاژوندی د کلي هغه انځورګر دی

شپه به هم یو وخت کوچۍ شي کوچ په وکا
خو مات شوی مو مړوند د سپین سحر دی

لا د کلي نه د تیښتې لارې ورکې
چې ترې لرې لاړه هغه بختور دی

نه باران شته ، نه چانان شته دی ننګیاله
خو مره تږی د پېړیو مو ساغر دی

۲۰۰۲-۲-۱۸

زړه

زما زړه که چېرې ستا سينه کې ځای شي
نو والله چې له خپل ځان به غېږه تاو کړې
چېرې پټ به
يو خاموش ځنګل ته لاړشې
دومره لرې چې
هېڅ غږ نه در رسېږي
درنې چينې ترڅنګ
داسې کينې
چې خپل ځان درته اوبو کې مخامخ شي
بيا به هر څه درنه داسې يو دم هېر شي
چې قيامت پورې به خپل تصوير ته ژاړې

۱۵-۲-۲۰۰۲
پېښور

غزل

تګ را تګ به میکدې پلوته ډېر کړم
نورخه داسې چل په کار دی چې تاهیر کړم

زما ستاد تورو څڼو شک پرې راشي
زه چې لاس کله له شپې نه را چاپېر کړم

ستا په څبر یو خوږ غزل چا راته کښلی
تلاوت یې هره شپه په زور اوزېر کړم

پرې چې داغ داغ یې انځور ستا د خندا وي
زه به زړه ددې شینکي اسمان په څبر کړم

ببرته ګرځم خو چې کومه باندې لاړ شم
تاله څومره ګړنګونو نه را تېر کړم

۲۰۰۲-۲-۸

پېښور

رود ته

عمر دی ډېر خپې دی مستې مستې
روده ! روان روده ! ودان دې اوسې
لکه له غره را روانې نجونې
ټپې ټپې، رومان رومان دځ اوسې

روده ! که نه یې نو به زمونږ کلي ته
پسرلنۍ ځوانې له کومه راځي
داخو نو ته یې چې په سترو اوبو
دې بهارونه تردې سیمې راځي

بیا به د کلي ښکلې ښکلې نجونې
خوارېږه خوارېږه خوبونه چاته وایي
چې ستا له شورسره ټپې ملې کوي
دوی خو سندرې ټولې تاته وایي

بیا به د اوړي سترو سترو شپو کې
ستا سندریزترنم څنګه واور
په کې ګوډ ګرې توتکۍ اوسیرېږي
مورږ خو دې زر نغمې له شرنګه اورو

رود که نه يې نو ويالو کې به بيا
وايه څوک ځنګه ګنډېري رانيسي
نجونې به سپنې پايځې پورته نه کړي
چې ستاراوړي جانغوري رانيسي

دابېر سرى د زيارت ملنګ به
په ملاذان کوهي له څه ډکوي
ستا له رڼو اوبو چې نه شي تازه
چرسيان ياران خو چيلم نه ډکوي

شپنه به بيا کوم ځاى کې ژى ډکوي
اوس خو دې غېږ ته ړنګه بنګه راځي
په دې رڼو رڼو ويالو کې به مو
دخيرې وچ ښاخونه ځنګه راځي

روده سلام ! روده ! لوګى دې شمه
مستو څپو کې دژ نغمې ترلي
سږ دې تر ډېره مولا مه وچوه
تاپورې ټول کلي اسرې ترلي

عمر دې ډېر څپې دې مستې مستې
روده روان، روده ! ودان اوسې
لکه دغره نجونې ګېډۍ پر سرو
ټېپې ټېپې رومان رومان دې اوسې

۲۰۰۲-۲-۲۴
کوزبيار ، خوګيانى

غزل

هغه مغروره، لیونۍ هغه سرشار نه شته
خاونده ! کلي کې ملاله ټپه ماره نه شته

چې دا هوسۍ جلۍ به خپلې سترګې چېرې وینې
چینې دې وچې په دې ټول غره کې هېنداره نه شته

په کروندو کې سږ کال غېږې غېږې بنګ ولاړ دي
خو ها جلۍ هغه ځولۍ هغه خو ماره نه شته

ځلور یارانو په بزرګه څوکه ناسته کړې
دا چا ویلې چې دې سپینو غرو کې لاره نه شته

منم چې بیا به په دېرو زمونږ را وګرځي خو
هغه نرۍ هغه اوږدې ګوتې سیتاره نه شته

پر هغه هم یو ښکلې نوم چاپه دا غونو کښلی
له یوزړګي نه سیوا هېڅ را سره یار نه شته

۲۰۰۲-۱-۲۲

وربلونه

چابه ویلې چې مست رود به داسې وچ شي
چې له تندې نه به مړې ټولې هیلې شي
ټول اسونه به بې ژونېو له جنګ راشي
د دې کلي جینکۍ به لیونۍ شي

چابه ویل چې هدیره به دومره راشي
چې د کلي کروندې به هم جنډې وي
په بامونو به مو سرې لمبې تاویږي
او بادونو به ترې وړې لوپټې وي

چا ویل چې سندرمار شپون به ګونګی شي
د شپیلۍ ګوتې به یې غتې پرې شي
جګې جګې لکه ونې جنکۍ به
ماتې ماتې شي په ملا به راکږې شي

چا منلې چې به داسې توپان راشي
چې له سیند نه به جاله او جالوان وړي
تور کوډګر به د سیند پورې غاړه ناست وي
د دې ټول کلي ښایست به په غیران وړي

چا منل چې د دې کلي خان به جګ شي
جينکۍ به د چيلم په لوګي پلوري
او د لوی جومات ملا به ليونی شي
ورانوي به د خوارانو د سر سيوري

چا منل چې کليوال به د اسې ورک شي
چې نصيب به د چا ګور د چا لاهور شي
څوک به غرب کې ځراغو ته دمې يوسي
څوک به سپين شي څوک به هم له رنګه تور شی

چا منل چې به سرونه بې شملو شي
له دې کلي نه پردي به ستر ګور شي
د ګودر نجونې به هم کړې لنډۍ هيرې
د اتڼ زلمي به واړه مساپر شي

څه د قاف د غرو ګوډګر بادونه راغلل
لړې لړې لوپټې يې رانه يوړې
دنګې ونې يې د ټول کلي چپه کړې
وربلونه او شملې يې رانه يوړې

۲۰۰۲-۲-۲

پيښور

غزل

خدای خبر بیا دې په کومې بهانې وژلې
بیګا له ښېرمې دې چا ټولې میخانې وژلې

چې به ستومانه هوسۍ تنده اوس په څه ماتوي؟
دې ظالمانو خو ږنې ږنې چینې وژلې

سهار یې مېږې ګډې وډې په فصلو ګډې وې
بیګاه لمبو د پورې غره غېږ کې شپنې وژلې

زما یې یو نوم زده د چم د ښاپیریو قاتل
که یې تاجکې اوزبکۍ که پښتنې وژلې

چې نه یې ته، او نه یې زه، نه یې هغه قاتل دی
بیا نو د کلي خیالي ژنې زمانې وژلې

اند چې یې تل ښښنې د یو چا په مقدسه نامه
وایي چې ډېر خلک دي، داسې پیمانې وژلې

۱-۱-۲۰۰۲

غزل

د څومره توپانونو قیامتونو شاهدان دي
خو دا د غرونو کلي دي تراوسه لا ودان دي

زیاتي دې ښاپیرۍ له دې کوڅو نه ګډې یو سي
دیوان د قاف له غرونو نه دې ښار ته راروان دي

په کلي کې زیارت او جومات ډېر سره نږدې و
ملنګ او ملا دواړه مې د یو چیلم یاران دي

ځلیږي او پټیږي له لیمو نه مې خوب اخلي
دا نن خو څو رانه ستوري بیخي داستا په شان دي

یو شنه جنډه د سیند د څپو غېږه کې ورکیږي
دوه غبرګې متې غوټې د یو ژڼې جالوان دي

ټپې وایې، ناري وهي او لو ځي پښې ځغلي
په اند کې څو خویونه لا تراوسه د دهقان دي

۲۱-۱-۲۰۰۲

غزل

نه لکه سیند ځپې ځپې سترې ستومانه راغلې
نه لکه ستورې په هوا باندې جانان راغلې

مامې ځواني زیاتي درنو ځپو ته وسپارله
د سیند دې غاړې ته ناوخته جالوانه راغلې

لږ پرې په پام اوره چې ځریکي یې راوینښې نه کړې
په دې تپې غرونو کې بیا چېرې بارانه راغلې

تاخو ویل له رڼو ستورو به ځولۍ ډکوې
ته خو له نیمې لارې بیرته پښیمانه راغلې

خوله کې تپې لاس کې ټوپک پټکې کې ګل نه لرې
څنګه یې ومنم چې ته له روهستانه راغلې

زه دې کلونه وشول کاڼې زړه ته لار لټوم
خو ته زما زړګې ته څومره په اسانه راغلې

۸-۱-۲۰۰۲

د بنګو بوټي

هاچې له غره خولې خولې راکوز شو
او د رڼې چينې پر شنه غاړه مود مه کېښوه
تا د ټيکرى پيڅکه هواره کړه په لمونځ کيناستې
بيا دې له شنو بنګړيو ډک لاسونه لپه کړل
او ژبې لاندې
دې سويو بوټو باران وغوښته
غره ته دې بيا راتګ د عادې وکړه
اوس په هماغه ځاى د بنګو يو درى بوټي راشنه
لکه ستا دري خالونه
څانګې يې هسې لکه ستاد بنګړو ډک لاسونه
د دعا لپې دى قبلې ته خورې
او هر ماښام ستاها سپېڅلې مقدسه دعا
د غرني باد سره ګډه وايي
له تندې وچ غره ته باران غواړي
او ستا د بيا راتللو هيله کوي

۳۰-۱۲-۲۰۰۱

پېښور

غزل

وس د مرګ او ژوند په تار باندې ولاړ دی
زياتي ګل وطن په دار باندې ولاړ دی

ديو چا لاس کې د سپينې سولې توغ دی
د سرونو په مينار باندې ولاړ دی

له ورې لپې يې لويه دعا لوېږي
هاما شوم چې پر مزار باندې ولاړ دی

وايي ډېرې تورې سترګې به را باسي
د پرديو فوځ په ښار باندې ولاړ دی

هانرۍ ګوتې له تورې ماشې څرخي
له مودو ګرد په سيتار باندې ولاړ دي

يو څراغ کې يوه ورکه ښکلا ګوري
دې ماښام خو اند پر لار باندې ولاړ دی

غزل

څه که غرډک دی له کرکڼو په کې بېرې پاتې
د کلي چتې پېغلې نه شوې ورته ډېرې پاتې

راځه ته کینه زورورې درته ټولې وایم
څو خاطرې مې دي په زړه کې تېرې هېرې پاتې

په خړه شناخته يې د سرو شونډو يو مهر ښکاري
د پلونو نښې يې له قبر نه چاپېرې پاتې

بیا د سپین غره پر سپینو څوکو سری لمبې تاوېږي
بیا د کبلیو شونډې وازې دي له وېرې پاتې

بس د سپوږمۍ په تتو وړانګو کې لمونځونه کوو
اجمله ! کلي کې رڼا او ډېوې چېرې پاتې

۲-۱-۲۰۰۲
کوزبیار خوګیانی

غزل

چې رب سندرې او درد دواړه راته یو ځای راکړل
ښایي پر ما به یې همدا د ویر روزګار پیرزو شي

بس څو شیخان و چې دا لویه میخانه یې لوټ کړه
کنه په خدای که د ساقي پر مونږ خومار پیرزو شي

جبر دی جبر د تاریخ د پړاوونو جبر
کنه تنکی زلمی د کوم ظالم په دار پیرزو شي

که مو څو تنه تر منځ یو نه سي خبرې د شر
زمونږ خو خدای که پر یو بل د ګل ګوزار پیرزو شي

مور مړی اند یې خدایه ! هغې باندې چیرې منې
له موره کم وي چې که هر څو مره د پلار پیرزو شي

۱۲.۸.۲۰۰۱

غزل

دادې څومره د سرور جامې اغوستي
واه تا بیا د لمر د نور جامې اغوستي

ملایان دې دار پیدا کړي ما دې مړ کړي
ما هم هسې د منصور جامې اغوستي

ما سینه کچکول د مینې درته راوړ
تا دغج تا د قصور جا مې اغوستي

مقدسې چې دې زانې کړې، راکوزې
ستا ټپو خور زبور جامې اغوستي

دلاشرنګ د تورې نه دی اوربدلی
دی سرې تش د باتور جامې اغوستي

نو له چا به پر شین کلي رحم غواړم
دلته ټولو دي د چور جامې اغوستې

بنګ

ای ! چې دا څومره ژر دې ومنلې
دډغو خلکو درواغجنې کېسې
ددوی په سترګو کې خو شر او سېړې
ددوی نو چېرې زده د مینې کېسې؟

ماته اوس هم لکه ایمان سپېڅلی
راته په شانې د سپین غربنګلی یې
درود په څېر مې زړه پر تاودان دی
لکه د بنګو مازیګر ښکلی یې

ته خپه مه شې، چې خومار مې واخلي
ډکه پیاله کړم په سربنګ واړوم
د کلي ونې لکه ته ښکلې شي
زه د رنې چینې تر څنګ واړوم

ستاڅو غزلې مخکې وغوړوم
بس تر ماښام یې یادوم یادوم
ماښام تیاره شي رانه تورې ورک شي
نو ورته اوښکې بلوم، بلوم

له سترې ژونده مې شپې باج اخلي خو
په تصور يې ستا روښان ساتمه
نوم دې اوس هم په ترنم اخلمه
په دې يو څو تورو ايمان ساتمه

پر برېږده لګيا دې وي خو مه يې منه
ددغو خلکو دروغجنې کيسې
ددوی په سترګو کې خو شر او سېږي
ددوی نو چېرې زده د مينې کيسې

۲۰۰۲-۱۱-۱
کابل، سپين زر هوټل

څانګه

ډالۍ
زما کلیوال یار نوران شا خومارته

په لېمو کې مو سورخي وړل تر داره
څه په نیمه کې دې پرېښود له لاره
مازرې پیالې کړې نوې تا توبه کړه
مازیګر دې له ما وواخیسته خوماره !

زه او ته خو دیو بل له زړونو جوړو
زما یاد دي چې ته زه وم او زه ته وې
مورېِ دواړه یوه څانګه د یو ونې
فاصلې خو مو جانانه ! تر منځ نه وې

په لېمو کې مو له دوده بغاوت و
مورېِ دواړه پر یوه لاره روان و
نه مو دار نه مو د ستار د چا منلو
که باغیان و مورِ دواړه نو باغیان و

زه او ته خو د شنو بنګو ګناهګارو
مورېِ دواړو په یو جام وې شونډې ایښې
زه او ته به چې تمامه ورځ خومارو
په ساغر به مو ماښام وې شونډې ایښې

موږ خو دواړه د يو درد ترجمانان و
موږه دواړه خو د يو پير مريدان و
مه کاږو نو بيا دواړه کاپران و
کنه دواړه ښه سپېڅلي مومنان و

خو چې ګرانه ! بيا ته څنګه جنتي شوې
زه د څمکي پر سر هسې دوزخي شوم
ته د نور پرښتو کومې خواته يوړې !
زه د تور پاچا ، د تور زندان بندي شوم

ژمى

د پروين پژواک د يو شعر ژباړه

چې هر سهار له خوبه پورته شمه
نو د کوټې په يخ وهلې ښېښه
د ګرمو ګوتو پر سر
ستادنوم توري ليکم
بيا له هماغې نه پيرون و څارم
چې به (شينکی) پسرلی کله راځي؟

ګلاب

د پروین پژواک د یو منثور شعر ژباړه

چې ها لومړی سورکی ګلاب مې درکړ
هادی په یاد پاتې دي؟
ماها ګلاب ته وه هر څه ویلي
او هغه هم و تاته ټول وویل
خوهې افسوس چې ته د ګل په ژبه نه پوهېږې ؟

خوب

د پروین پژواک د یو منثور شعر ژباړه

کله چې مړ شو
نو تنکی زلمی و
او په دې نه پوهیده
چې دا مرګی څه شی وي؟
کله چې ټولو ژړل
هغه د خپلې مورکۍ لاس ونیوه
(او په کرار) یې وویل !
لکه چې خوب مې راځي
بیا مې لږ ژر بیدار کړه

رباعي

د پروين پژواک د يو شعر ژباړه

ماته رباب وښايه
زه د سندرو اواز نه لرمه
چې درته ويې وايم
خويو لوی درد لرمه
چې په تارو به يې درته وغړوم

غزل

چې له تنو نه ببلوي د ګل وريښمين لاسونه
خدای خو دې مات کړي په مړوند کې د ګلچين لاسونه

سرکالي بيا په شنو درو کې د ځوانيولو دی
سرکالي بيا غېږه کې راوړي د کونړ سين لاسونه

نور مو په لپو کې تر عرشه دعا نه رسيږي
زموږ پرې زموږ نه شته د امين لاسونه

خوب کې يې وينم چې د کلي په ويالو کې راشي
له تکو شنو بنګريو ډک وتکه سپين لاسونه

اتڼ

چيرې بيا كه په دې غرو كې ډول ډنګ شو
په والله چې هديرې به په نڅا شي
د ننګ ژنې به له تورو خاورو پاڅي
او اتڼ كې به له خېرمې په ګډا شي
كله بيا كه په دې غرونو واورې وشوې
د شينكۍ خيرۍ ټپونه به پټې شي
درود غاړه به دسترو دمه ځای وي
دغره غېږه به نو بيا كېږدۍ كېږدۍ شي
په كمر كمر به شنه بوټي راشنه شي
او روژلي چينارونه به ژوندي شي
سنګرونه به شي ځالې دمرغانو
په كورو به ددې ټول كلي سرې شي
چېرې بيا ها خوماره بېرته راغله
ددې وران كلى چينې به مېخانې شي
هلكانو به بيا لنډۍ په ياد شي
تورې سترګې به دنجونو پيمانې شي
خو باداره ! ولا ډيره بدمرغي ده
ډول مومات ، خوماره نشته ، وچكالي ده
لاخو كلى دخنجر سيوري ته پروت دى
لاتراوسه دخونخوارو پاچايي ده

غزل

ته خپه مه شې ، رانه خدا یږودو مره خوارهم نه یو
ستا درنې هینداري مخ باندې غبارهم نه یو

داچې دشونډولـه یوه کنډول ځواني ځاروو
یو لیونتوب دی کنه ګراني ډیر خمارهم نه یو

ددنیا داسر او هغه راته ورغوی ښکاري
لاخو دزړونو پاچايي لرو ناچارهم نه یو

موږ دیوې ژبې یوې مینې یو زړه خاوندان
دوه مخي هم نه یو ، دکلي یو ، دښار هم نه یو

اوس هم لویدلي جګوو ورپسې لاس غځوو
لاسترې هم نه یو ، دچادا وږو بار هم نه یو

له خپل سیتاره سره یو لمن خبرې لرو
ډیرپه کیسه کې دتبو او دستارهم نه یو

هسې بس کله ددوه سترګو رياضت شروع کړو
کنه بلا کارونه نور لرو او زګارهم نه يو

وږې هم نه يو دچازرو پسې نه ورګورو
شرمو هم خوښ نه دی دچادلارې خا هم نه يو

لا خو تراوسه مو دښارډيو وته سترګې بريښي
مونږه له سپين غره راکيوتی ډېر په لارهم نه يو

کله نا کله دچا حسن ته ليمه کچکول کړو
کنه کيسه کې دسردار او دبادار هم نه يو

بس سره خاندو څانګې څانګې درد په زړونو کې وړو
داند ياران يو اړ په شپه او په سهار هم نه يو

۱۲-۱-۲۰۰۲
پېښور